

Posudek školitele na průběh studia

Studentka: **Ing. arch. Edita Sapíková**
Téma disertační práce: **Železářny v Hrádku – Industriál na Klabavě**

Paní architektka již během studia na katedře K129 (Fsv ČVUT) a i po jeho ukončení v roce 2015 pracovala v několika významných architektonických kancelářích (viz. profesní životopis), kde se podílela na návrzích různých projektů od celkových vstupních koncepcí až po detailní řešení interiérů. V současné době (od roku 2017) pracuje na stavebním úřadě Prahy 7. Průběh studia studentky:

2015 zahájila doktorské studium
2017 odborná rozprava nad rozpracovanou dizertační prací
2019 Státní doktorská zkouška
2022 prodloužení studia z důvodu COVID19

Od zahájení práce na disertaci se intenzivně zapojila i do výuky na katedře architektury. Je velmi výraznou osobností při výuce studentů, zvláště v prvních ročnících. Účastní se veřejných prezentací katedry, je aktivní na konferencích a publikuje jak formou článků v časopisech, tak příspěvky ve sbornících.

Vzhledem k tomu že pochází z Rokycan a její rodiče pracovali v železárnách je její zájem o další rozvoj postupně likvidovaných železáren pochopitelný a velmi ocenitelný nejen k železárnám vlastním, ale i k podobným lokalitám. Jednoznačný je tím i pozitivní vztah k historicko-kulturnímu dědictví technických odkazů ve vztahu k současným hodnotám ať již kulturním nebo architektonickým.

Její disertační práce se zabývá nelehkým úkolem jak vyřešit využití velkého vznikajícího brownfieldu na okraji malého města, jehož obyvatelé se ještě v relativně nedávné minulosti plně podíleli na provozu úspěšně fungujícího areálu těžkého průmyslu.

Areál byl výjimečný svým rozsahem a unikátními technologiemi, které v současnosti již nemají uplatnění. Nicméně svým charakterem nebo charakterem objektů, do kterých jsou umístěny vypovídají o kulturní a technické historii nedávného stavu společnosti.

Práce přináší podrobně popsany a zdokumentovaný stavební fond všech stávajících objektů nacházejících se v areálu železářny zařazených do historických etap. Jednotlivé objekty autorka popisuje z pohledu průmyslového dědictví a dělí do skupin podle míry jejich hodnot.

Autorka vychází ze správného názoru, že tyto kvality je nutné zachovat pro další generace. Využívá k tomu srovnávací/případové studie ze zahraničí (Německo, Francie, Lucembursko). Naráží ale na měřítka urbanistických souvislostí. Zatímco uváděné případové studie jsou v daleko větším měřítku, lokalita Hrádek-Železářny tyto možnosti nenabízí. Relativně větší vazba na Rokycany již tuto verzi umožňuje. Práce řešitelky proto velmi dobře vyhodnocuje typologické a architektonické možnosti stávajících objektů k novému využití. Zvláštní důraz dává na vztah nových potřeb/využití a estetické charakteristiky původních technologií ve vztahu k novému chápání a vztahu k novým funkcím.

Práci považuji za logicky utříděnou, detailně a poctivě zpracovanou.

Proto doporučuji k obhajobě.

Prof. Ing. arch. Michal Hlaváček